

Miért örömhír?

Lekció: Lk 2,1-20/Textus: Lk 2,10

2014.december 26.

A karácsonyi történet, amelynek egy szakaszát Lukács evangéliumából felolvastuk, nem mese, nem mítosz, nem tradíció, nem népszokás, nem egy hangulat - hanem örömhír, jó hír: evangélium. Meghirdetése valaminek, ami valóságosan megtörtént, s ami a világon mindent megváltoztatott.

Honnan tudhatjuk, hogy a karácsonyi örömhír valóban a miénk-e? Elér-e bennünket az ünnep forgatagában az igazi, egyszerű, alapvető üzenet, ami a karácsonyi történetben meghirdettetik nekünk? Annyi minden zajlik ezekben a napokban, annyi minden betölti, becsapja a szívünket: vallásos tradíciók, szentimentális kisjézuska-hangulat, ünnepi menüsor – mindezek között sokszor éppen a legfontosabb marad el. Ezért én most erről az egy lényegi üzenetről szeretnék beszélni. Arról az egyetlen mondatról, amivel az angyal hírt ad a pásztoroknak: *„Ne féljeteK, nagy örömet hirdetek nekteK, mely az egész nép öröme lesz: üdvözítő született.”*

1. Először vessünk egy pillantást befelé, magunkra! Honnan tudjuk, hogy elért-e minket az örömhír? Mi az öröm természete és vajon megvan-e ez az öröm bennünk?
2. Másodszor vessünk egy pillantást kifelé: mi a karácsonyi evangéliumban meghirdetett öröm forrása?
3. Harmadszor vessünk egy örökkévaló pillantást a gyermekekre, Jézusra: mi az öröm titka?

1. Egy pillantás befelé, magunkra: AZ ÖRÖM TERMÉSZETE

Nagyon egyszerű a befelé tekintés lényege. Egy rövid kérdés: van-e öröm a szívemben? Az a kérdés ugyanis, hogy a karácsonyi örömhír elért-e engem, egyszerűen megragadható ebben az egyszerű, rövid, de őszinte választ kívánó kérdésben: van-e ebben a pillanatban öröm a szívemben? Ez a kérdés nem azonos azzal, hogy tudok-e beszélni az öröm nagyszerűségéről és fontosságáról. Egy egész karácsonyi istentiszteletet végigbeszélhetünk az örömről, sok-sok éneket elénekelhetünk róla úgy, hogy közben halálosan unottak vagyunk és voltaképpen egyáltalán semmi öröm nincs bennünk. Vagy kiadhatjuk a parancsot, ami talán meg is történt ezekben a napokban, mert meg szokott történni: most örülni kell! „Miért nem örülsz? Csak nyafogsz, aggódsz, panaszkodsz, pedig most annak az alkalma van, hogy örülni kell, hát örülj!” - Akinek ezt mondjuk, annak a szívében ez nyilvánvalóan nem teremti meg örömet, és amikor mondjuk, valószínűleg a mi szívünkben sem található.

Mikor azonban a Lukács által az evangéliumban elénk adott történetet olvassuk, érezzük, hogy az ebben megszólaló öröm valóságos. Valóságosan fakad fel a pásztorokban, akik először hallják ezt a hírt. Az angyal szavai nem az örömről szólnak, hanem örömet hoznak. Egy teológus így fogalmazta ezt meg: *„az angyalok által hirdetett nagy öröm teljes fénye érzékelhetően megjelenik.”* /Ratzinger: A názáreti Jézus, 72./ Érezzük, hogy nem csak beszél valaki az örömről, hanem az öröm valóságosan, érzékelhetően jelen van. A pásztorok viselkedése, tapasztalata erre világosan rámutat.

A karácsonyi örömhírből, evangéliumból fakadó örömnek az a természete, hogy **túlmutat rajtunk**. Valóságos öröm, a miénk, belül van a szívünkben, de túlmutat rajtunk. Az angyal, az isteni hírnök,

követ azt mondja: „*nagy örömet hirdetek néktek, amely az egész nép öröme lesz.*” Olyan örömről van tehát szó, ami nem csak az én kis privát, „dugi” örömöm, eldugott kincsecském, amit megszerzek magamnak és ápolgatok. Van sok ilyen: legitim, tiszta, ártatlan, egészséges örömforrások; vagy szégyellni, rejtegetni valóak, piszkosak – amire vár az ember egész nap, egész héten, aztán amikor eljön az ideje, akkor belép abba a kis eldugott, privát örömöskébe, és valami jót él meg benne. De itt nem erről van szó. Amikor karácsony reggelén elhangzik ez a kérdés: van-e öröm a szívedben, ez nem arra vonatkozik, hogy találsz-e magadnak valamiben ilyen kis privát örömet? A kérdés arra vonatkozik: van-e a szívedben olyan öröm, ami túlmutat rajtad? Amiről tudod, hogy másokkal megosztva az nekik is örömet okoz? Lehet, hogy kaptál egy ajándékot, aminek nagyon-nagyon örülsz – de ha felnőtt ember vagy, akkor tudod, hogy megoszthatod ugyan mással ezt az örömet, de ez akkor is a te egyéni örömed marad. Nem ilyen az evangéliumból fakadó öröm. Az olyan öröm a szívedben, amiről egészen mélyen tudod jól, hogy a tiéd, de olyan módon osztható meg másokkal, hogy nekik is, mindenkinek az öröme lesz. Az öröm túlmutat rajtunk.

Másodszor: az evangéliumból fakadó öröm **kimozdít a megszokottból**. A pásztorok ott vannak éjszaka kint a mezőn, végzik a mindennapi - a korabeli zsidó közösségben nagyon megvetett - munkájukat. Szegény, tisztátalannak bélyegzett, zsinagógába soha nem járó emberek, a társadalom legalja. Az angyali üzenetben azonban olyan örömhírt kapnak, ami kimozdítja őket a szürkeségből, mindennapiságból. Még azon az éjszakán így szólnak: menjünk el Betlehembe, nézzük meg, hogy amiről hírt kaptunk, úgy van-e? Sietve, azonnal indulnak. - Két dolog van, ami arra készit bennünket, hogy kilépünk a megszokottságból: a nagy baj, vagy a nagy öröm. A nagyon nagy baj, fájdalom, nehézség kimozdít: akkor mindent felrúgunk, mindent átértékelünk, elkezdünk másként gondolkodni, másként cselekedni, átszervezzük a teveinket. Hasonlóan a nagyon nagy öröm is kimozdít a megszokottból. Gondold végig: mikor, milyen irányba mozdított meg utoljára öröm?

Harmadszor, ennek az örömnek a természetéhez elengedhetetlenül hozzátartozik az is, hogy **Isten magasztalására indít**. Nem csak a másik ember irányában mutat túl rajtunk, amennyiben nekik is örömet hoz, kimozdít feléjük – ilyen örömök földi síkon is akadnak azért. De ez az öröm más. Még amíg magadban vagy vele, még nem mentél sehova, még nem adtad tovább, csak te vagy jelen és az öröm a szívedben – de akkor is kilép, akkor is túlmutat rajtad: Isten felé. Magasztalod és dicsőíted Őt, mert ez az öröm ellenállhatatlanul erre indít. Vizsgáld meg a szívedet! Az örömért, amit ott találsz, magasztalod-e Istent? Ez nagyon fontos. A gondolat, hogy így tegyél, vagy bolondságnak tűnik, vagy egészen természetes számodra. Ebben mutatkozik meg, hogy elért-e valóban a karácsonyi örömhír, az igazi evangélium. Az az ember, aki nem ismeri a Krisztusban való örömet, azt mondja: „bocsánat, az én örömöm az az én örömöm. Kicsi vagy nagy, de egyedül az enyém! Egy-két emberrel talán megoszthatom, de Istennel hogyan oszthatnám meg? Semmi köze ehhez az én örömömhöz egy megfoghatatlan, távoli Istennek, egy vallásnak.” Ha azonban Krisztusé vagy – akár régóta, akár most kezded csak megismerni Őt – akkor tudod, átéled, milyen az, amikor betölti a szívedet az az öröm, ami magától értetődően tör fel Isten felé, és keres utat magának Isten magasztalására. Vess tehát egy pillantást befelé: ismered-e ezt az örömet, és jelen van-e most ez az öröm az életedben? (A kérdésnek mindkét része fontos! Mert ha Krisztusé vagy, akkor állhatsz úgy, hogy ismered ezt az örömet, valamikor régről, de őszintén most éppen nincs jelen az életedben – vagy állhatsz úgy, hogy ismered ezt az örömet és most is betölti a szívedet.).

2. Egy pillantás kívülre: AZ ÖRÖM FORRÁSA

A karácsonyi öröm forrása rajtunk kívül eső: valami, ami megtörtént, amit hírül adtak, amiről szóló örömhírt meghirdettek nekünk.

A pásztorok mit sem sejtve végezték a mindennapi foglalatosságukat. Az öröm teljesen váratlan, rajtuk kívül eső történeten keresztül lépett be az életükbe. Megjelent az angyal, és elhangzott a bejelentés arról, hogy valami lényeges, örömteli esemény történt, valaki megszületett. Később ennek a hírnak a fényében ők is döntést hoztak, cselekedtek, útnak indultak, mindent úgy találtak, ahogy az isteni követ mondta – de önmagukban semmi közük nem volt annak létrehozásához, ami az örömet okozta a szívükben. Az evangélium, a karácsonyi jó hír lényegéhez ez is hozzátartozik, és segít megkülönböztetni ezt az örömet sok egyéb örömtől. Ez az örömhír kívülről érkezik, tőlünk független eseményről tudósít. Semmiképpen nem a mi eredményünk, semmilyen módon nem működtünk közre a létrehozásában. Miért fontos tudni ezt? Azért, mert nagyon sok dolog van, ami belülről, a bennünkől jön, és ellopja, elhomályosítja ezt az igazi örömhírt.

Ne téveszd össze az evangéliumból fakadó örömet a vallásos teljesítményből fakadó elégedettséggel! Mindannyian, akik Jézussal járunk, újra és újra ki vagyunk téve annak a veszélynek, hogy megszülessen bennünk az a gondolat, vagy inkább megfogalmazatlan érzés, ha Istenre, a Bibliára, az imádságra, gyülekezetre, szolgálatra gondolunk, bármire, ami része a keresztény életünknek – hogy mindez jó, mert mi elég jól csináljuk. Megtesszük, elolvassuk, megtartjuk – és mindez egy kellemes, elégedett jó érzést, a „rendben levőség” érzését váltja ki bennünk. Megjelenhet ez egyfajta tradícióval összefüggésben is: jó érzés, hogy azt élhetem, azt követhetem, amit a szüleim, a távolabbi ősök is éltek és követtek. Ez lehet, hogy büszkeséggel tölt el, sőt még az is lehet, hogy hálás vagyok érte. De ezek közül egyik sem azonos a karácsonyi örömmel! Tévút, ha a vallásos teljesítményünkkel fakadó elégedettséget vagy büszkeséget összetévesztjük az evangélium örömeivel. A karácsonyi történet tőlünk teljesen függetlenül történt, semmit nem tettünk érte. Valaki megszületett – és valaki ezt hírül adta nekünk. Így született az evangélium.

Ne téveszd össze Karácsony örömét a lélektani értelemben vett önmegvalósítás, felismerés feletti örömmel sem! Se szeri, se száma ma a különböző népszerű pszichológiai önismereti írásoknak (bizonyára a karácsonyfák alatt is sok ilyen témájú könyv akadt idén is), teszteknek, kurzusoknak, csoportoknak. Amikor az ember valami újat felismer, megért önmagáról ezek alapján, az gyakran megkönnyebbülést, egy fellélegzés-szerű érzést hoz. Megérted, hogyan gyökerezik a gyerekkorodban, a szüleiddel való kapcsolatodban mindaz, amit felnőttként átélsz, ahogy viselkedsz, amilyen képed önmagadról és a világról kialakult benned. Félreértés ne essék: ez nem baj, nem elvetni való dolog; az önismeret, ha igaz önismeret, jó. De az ilyen euforikus önismereti felfedezések, megértések még belőlünk fakadnak, éppen ezért messze nem azonosak az evangélium örömeivel. Vihetnek, vezethetnek arra, de nem azonosak és nem is összemérhetőek azzal.

Ne téveszd össze Karácsony örömét azzal sem, amikor az az örömed forrása, hogy neked, vagy valakinek, aki fontos számodra, sikerül jó irányban változni, jó irányba fordítani az életét. Nagyon nagy sikerként, nagyon mély örömként élhetünk meg egy életmód-változást, egy korábbi önpusztító élet helyett egy kiegyensúlyozott, értelmes élet felépítését. De nézd meg: nem ez az, ami a pásztorokkal történt!

Végül ne tévedsz össze karácsony örömét a várakozás örömével sem! Nagyon sokan abban találunk örömet, hogy van valami előttünk, kisebb vagy jelentősebb dolog, amit izgalommal várunk. Vannak dolgok, amelyekre jó várni, mert bizonyosan el fognak jönni és valami jót fognak hozni az életünkbe. Ezek nagyon fontosak – de nem azonosak azzal az örömmel, amiről itt olvasunk.

Ez az öröm egy hírből fakad, amely hír egy olyan eseményt jelent be, ami tőlünk függetlenül megtörtént. Ha az evangélium örömét keressük, magunkon túlra, magunkon kívülre kell tekintenünk. Semmit nem tettünk hozzá és soha nem is fogunk tudni hozzátenni semmit. Teljes, tökéletes, gyönyörűsége és elégséges. **Üdvözítő született.** Az egész karácsonyi történet központi eseménye ez: megszületett. Isten Krisztusban eljött. Nem a pásztorok találták ki. Nem az ő vallásos képzeletük működött. Nem önmegvalósítási projektek eredményeképpen mozdultak ki a mindennapokból. Nem a szokásos közös ünneplésük öröme az, ami körbeveszi őket, hanem egy olyan esemény történt, amelyet csak egy isteni küldött jelenthetett be, mert különben ilyen nincs: megszületett a Megváltó. Itt van. Váratlan, rajtuk kívül eső, tőlük független esemény.

Egy pillantás kifelé - ami segít egy pillantást vetni befelé. Mert természetesen az, hogy a karácsonyi örömhír kívülről érkezik, és tőlünk független eseményről ad hírt, nem jelenti azt, hogy nem ér nagyon személyesen, és nem talál el lényünk és életünk legmélyén. Hiszen ha ez a hír teljesen irreleváns lenne a pásztorok számára, akkor megrándítanák a vállukat és minden maradna a régiben. Sok ilyen kívülről jövő, rajtuk kívül eső és kívül is maradó hír ér bennünket naponként, ami semmi érdemi változást nem hoz az életünkbe. Az evangélium öröme, bár kívülről érkezik és tőlünk független eseményből indul, mégis egészen személyessé és jelentőssé lesz.

3. Egy (örökkévaló) pillantás Jézusra: AZ ÖRÖM TITKA

Az öröm túlradó. Az öröm kívülről hirdettetik: megszületett. Ezt sok földi édesapa is átélte már. De miért érte el a karácsonyi örömezenet ilyen erővel a pásztorokat? Megkísérthet bennünket a gondolat, hogy nem annyira a hír tartalma, mint a közlés módja volt meghatározó. Megjelent egy isteni követ, egy angyal – ez félelmetes. Így is kezdi a hír átadását: „ne féljete! Örömet hirdetek.” Ennek az angyali megjelenésnek az átélése önmagában is okozhat olyan eufóriát, ami biztosan kimozdít, ami Isten magasztalásába vezet. De a történet nem hagyja meg ezt a lehetőséget, hogy a pásztorok örömét egy ilyen különleges vallásos megtapasztalásnak, látomásnak, lelki-szellemi élménynek tulajdonítsuk – hiszen elmennek Betlehembe, a jászolban fekvő gyermekhez, elmondanak mindent Máriának és Józsefnek – csak ezt követően látjuk őket úgy, mint akik Istent magasztalva visszatérnek. Az örömük forrása ez: **a hír igaz! Valóban megszületett.** Mindent úgy találtak, ahogy az angyal mondta.

Mi tehát az öröm titka? Ez a mondat: „Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus”. Üdvözítő, görög szóval szótér, megtartó, szabadító született - ez az üzenet az elevenükbe vág. Ennél többet, jobbat, nagyobb örömhírt ezek az emberek nem hallhattak volna. Megszületett a szabadító, a mentő, az a király, az az uralkodó, Krisztus, Messiás, Felkent, aki Isten nevében fog uralkodni. Ez azt jelentette minden zsidó ember számára, hogy teljes békességgel fog uralkodni és egy új korszakot hoz el az emberiség világába. A pásztorok, mint minden zsidó ember, tudták, hogy egyszer eljön a király, a Messiás, Isten küldötte, akiben maga Isten fogja gyakorolni az uralmat az egész világ felett, és ez teljes igazságot, teljes békességet és teljes jólétet fog hozni Izraelnek és a népeknek. Ennél nincs jobb hír: megszületett, eljött ez a kor. És azt is tudják persze, hogy ez személyesen az ő életük-

ben is mindent megváltoztat. Ez egy olyan társadalom lesz, ahol ők sem lesznek szegények, kivetettek, megvetettek és mocskosok. Értitek, miért jelentett ez a hír akkora örömet nekik?

Nem tudom, hogy ki az, akit ma ez a hír lázba hoz? A szótér, a szabadító, a megtartó, aki uralkodik az egész világon Isten uralmával – olyan távoli, nem? De fordítsuk le a magunk valóságára! Tudjátok, milyen ez? Bár nehéz ezt nekünk elképzelni a demokrácia világában, de olyan, mintha jönne hír: megszületett, vagy trónra lépett az az uralkodó, aki rendezi Magyarország sorsát. Mindennel együtt, ami fáj, ami nyomaszt, ami aggodalmat kelt, ami indulatot gerjeszt a szívünkben, amikor ránézünk hazánk, népünk életére. Megszületett, itt van az az uralkodó, kormányzó, aki békességet hoz, jólétet, mégpedig úgy, hogy közben békességben leszünk az USA-val, békességben leszünk Oroszországgal, Ukrajnában nem lesz háború, Afganisztánban, Iránban, valamint Szíriában szintén béke és nyugalom honol egy jó kormányzás következtében. Afrikában és máshol is megszűnik a nyomor és az éhezés. Nem lesznek járványok, nem hallasz az eboláról, nem lesznek katasztrófák. És ezzel együtt egy olyan új kor köszönt be, amikor a helyi, a közösségi, a családi és az egyéni életünk minden kérdése és minden gondja is megoldódik, mert a Messiás király úgy kormányoz, hogy senkinek nem lesz nyomorúsága, vitája, ellensége, betegsége. Olyan a pásztoroknak meghirdetett örömezenet, mintha ma nekünk valaki ezt hirdetné meg.

Olyan, mintha... Olyan, mintha? De hiszen az örömhír ma ugyanaz: megszületett a megtartó, a szabadító, az Úr Krisztus - és benne minden megoldódott. Benne maga a teremtő Isten, aki elgondolt, megformált téged ezzel az egész világgal együtt, emberré lett, olyanná, mint te meg én. Emberi formában közénk jött az Úr Krisztus, benne Isten meglátogatta a világot - és ebben a látogatásban egy nap minden újjá lesz. Figyelj, mit mond a követ! Nem azt, egy kisgyermek született, hogy megessen a szívünk, meg szentimentális érzéseink legyenek karácsonykor. Nem azt mondja az angyal, hogy egy gyermek született – hanem hogy Üdvözítő született: a Megtartó, az Úr Krisztus. „A jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban.” Innen ismeritek fel, mert etető vályúban különben nem szoktak lenni gyerekek bepólyálva – ez a jel. De lényeg az, aki benne érkezett: az Üdvözítő, az Úr Krisztus, a Megtartó, aki elhozta egy új világ, egy új élet kereteit és valóságát.

Az üzenet ma sem kevesebb, mint akkor, mert a világ ma sem megoldottabb, mint akkor. Miről szól a karácsonyi örömhír? Arról, hogy ma reggel az ünnepre tekintettel legyen egy kis lelki béke a szívedben - vagy arról, hogy Jézus Krisztusban eljött az uralkodó és szabadító Isten, és elkezdte azt az új világot építeni, amit egy nap beteljesít? Lehet, hogy azt mondod ma erre: olyan valószínűtlen ez; Isten uralma, a világ újjáteremtése – szívesebben hallanál a jézuskáról, aki örömet és egy kis békességet csepegtet karácsonykor a világba. Vagy kicsit komolyabban: szívesen hallanál arról, hogyan hoz békességet, bűnbocsánatot az életedbe – és hoz is valóságosan, ez igaz. De az, hogy ő fog uralkodni, hogy az egész teremtett világ életét, politikai értelemben is rendezni és uralni fogja - ez olyan valószínűtlen!

Hadd mutassak rá ennek a történetnek egy fontos részletére! A történet azzal kezdődik, hogy Augustus császár rendeletet adott ki az összeírásról. Ez a császár olyan uralkodó volt, akit – Jézus előtt, tőle függetlenül! – szótérnak, azaz üdvözítőnek, megmentőnek neveztek. Birtokolta ezt a címet: ő az üdvözítő, a megtartó, isteni személy, Isten fia, abban a világban ő volt a szótér. Nevéhez kapcsolódott az emberek szívében a reménység, hogy ő hoz majd békességet, igazságot a világba, és az ő eljövetelével egy új kor köszönt be. Költők írtak róla úgy, mint az úrról, az Isten fiáról, a megmentőről, a

szótérről, akinek uralma alatt az egész Római Birodalom nagysága csúcsára jutott, és a legvirágzóbb, legbékeesebb kort hozta el, amit korábban soha nem ismertek. S tudjátok, hogy hívták abban a világban azt a hírt, amikor egy ilyen uralkodó megszületett, vagy trónra lépett? Evangélium! Örömhír.

Az angyali szózatban azok az alapkategóriák térnek vissza, amelyek Augustus császár önértelmezését és világképét meghatározzák. Ki a megmentő? Augustus császár, a legnagyobb politikai hatalom, ő a szótér – vagy ez a gyermek, Jézus, aki erőszak és látható hatalom nélkül megszületik az istállóban? Ki az úr? Augustus császár, aki az egész akkor ismert világot kormányozza, vagy ez a senki, aki a világ egy szögletében fekszik kisgyermekként egy istállóban? Ki hozza el a béke és az igazság korszakát? Augustus császár a hatalom csúcsán, akit istenként imádnak, vagy ez a gyermek az etetővályóban? Háromszáz évvel később Augustus császár utódja leborul Jézus Krisztus előtt. Kinek lett nagyobb hatalma? Melyik „megtartó” formálta a világtörténelmet? – A válasz egyértelmű. Nem a hatalmas, magának isteni jelzőt osztó császár, hanem a gyermek a jászolban – aki ma is uralkodik.

Hogyan lehet ezt befogadni? Mi az örömünk titka? Hogyan jut el a karácsony öröme a szívünkig? Megszületett az Üdvözítő, megszületett az Úr Krisztus, aki ma is uralkodik, aki egy új kort hozott el, amely új kor egy nap teljessé lesz az Ő uralmában. Akinek uralma minden más uralmat túlél, és végül legyőz. Aki elhozza az igazság és béke korszakát. Nagyon valószínűtlennek látod? Jézus Krisztus evangéliuma kevésnek tűnik ebben a mai bizonytalan és forrongó időben? - A legtöbbünknek azért nehéz ezt befogadni, mert azt mondjuk, hogy ez hihetetlen. Túl okosak vagyunk, túl sokat tudunk, túl sok a hatalmunk, túlzottan értjük, hogyan működik a világpolitika. Hihetetlen, hogy Őbenne lenne a válasz mindenre az egész világon! Nézd meg, kikhez megy az angyal! Heródes palotájába a politikusokhoz? A vallási vezetőkhez, akik hatalommal bírnak? A középrétegekhez, akik ugyanúgy ott vannak a Római Birodalomban a maguk kis kompromisszumaival? Nem. Lemegy a társadalom legaljára, a pásztorokhoz. E lenézett, megvetett társadalmi csoport volt az, akik először hallották örömhírt. És ők mit tettek vele? Befogadták és továbbadták. A pásztorok. A senkik, a megvetettek, a lenézettek, a tanulatlanok, az ostobák és a buták. Istennek elég jók.

Három évtizeddel később ugyancsak egy „kétes hírű csoport”, az asszonyok azok, akik először hallják és először adják tovább a tanítványoknak az örömhírt, hogy a megfeszített Jézus feltámadt a halálból. Nők, akik nem tanúskodhattak abban a korban – ki hisz ezeknek? Mi a valószínű? Valószínű az, hogy van más megoldás, más üdvözítő, megmentő, szabadító az emberiségnek? Nagyon kicsinek kell lennünk ahhoz, hogy a karácsonyi örömhír betöltse a szívünket és betöltse az életünket.

Örömhírt hirdetek nektek. *„Ne féljete, mert íme hirdetek nektek nagy örömet, ami az egész nép öröme lesz. Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus a Dávid városában.”* (Lk.2.10-11.) A világ üdvözítője a te üdvözítőd. Ne félj! A világ megtartója a te megtartód. Ne aggódj! A világ szabadítója a te szabadítód is! Légy általa szabad a bűntől! A világ Ura és Királya legyen ma a te életed Ura és Királya! Hiszen érted is jött, érted is meghalt a kereszten, érted is feltámadt, hogy az egész világnak szóló örömhír ma reggel a te örömed forrása legyen!

Ámen

/Lovas András/